

Vince Flynn & Kyle Mills

# Red War

Een Mitch Rapp-thriller



Karakter Uitgevers B.V.

# Inleiding

Het Kremlin  
Moskou  
Rusland

Het was een chaos op straat.

Ondanks de geruststellende woorden van die achterlijke adviseurs van hem moest de Russische president nu toezien hoe demonstranten het Rode Plein in bezit namen. Volgens de laatste schattingen hadden zich meer dan tweehonderdduizend demonstranten verzameld, die het centrum van Moskou verstopten, en nu rukte een groepje overmoedige blagen onder hen naar het Russische machtscentrum op.

De grijze colonne was zo'n tien meter breed, maar de lengte ervan viel in de gestaag neervallende regen niet te bepalen. Voorop liep Roman Pasternak, die de Russische ordetroepen met zijn opvallende rode jack en honkbalpet tartte om hem de doorgang te versperren. Maxim Kroepin tuurde met toegeknepen ogen naar het schouwspel onder zijn raam, maar veel meer dan de vage omtrek van een man zag hij niet. Nog niet zo lang geleden hadden zijn ogen alle details opgemerkt, maar die tijd was voorbij. Steeds vaker was zijn zicht vertroebeld, en dat duurde geen minuten meer, maar uren.

Op zijn leeftijd was het misschien tijd om zijn mening dat een bril op zwakte duidde te herzien. Of misschien ook niet. Hij had geleerd zwakte en ziekte bij anderen uit te buiten, maar had daar zelf sinds zijn kindertijd nooit meer aan geleden. Hij maakte alleen van me-

dische voorzieningen gebruik als hij tijdens het sporten of jagen verwondingen had opgelopen, waarvan hij de littekens overigens met trots droeg.

Mannen als Pasternak zouden nooit begrijpen dat de controle over Rusland niet gestoeld was op economische groei, vrijheid of veiligheid. Nee, het ging bij macht vooral om perceptie. Uiteraard kon er geen enkele twijfel over Kroepins macht bestaan, maar dat kwam doordat hij zijn volk met de illusie voedde dat het zelf de bron daarvan was en dat hij slechts een instrument was dat de volkswil uitvoerde. Hij was een wapen dat ingezet moest worden tegen een lange lijst van zorgvuldig opgestelde imaginaire bedreigingen. De Amerikanen, de Europeanen, homoseksuelen. Maar eerst en vooral toch de democratische krachten die vlak onder het oppervlak van de maatschappij als een veenbrand voortwoedden.

In tegenstelling tot de slanke man die zijn aanhangers beneden op straat had verzameld, was Kroepin een echte mannetjesputter: hij woog bijna honderd kilo schoon aan de haak, bij een lengte van een meter tachtig. Nog altijd een stevig lichaam, al werd dat elke dag iets minder. Een stevige bos zwart haar, niet alleen op zijn hoofd, maar ook op zijn brede borst en rug. Hij was de beroete mijnwerker die de verwarming en stroom had geleverd die voor de Sovjetoverheersing van vitaal belang was. De fabrieksarbeider die de machines en wapens had gemaakt. De boer die het hongerige volk had gevoed. En ten slotte de soldaat, die de wereld op zijn grondvesten had laten schudden.

Hij keek naar de meute onder hem op straat en zag hoe de ordetroepen die onder controle probeerden te houden. Voorspelbaar genoeg bestond het grootste deel van de demonstranten uit verweende universitaire studentjes of lieden die in de zogeheten nieuwe economie actief waren. Het soort werk waarvan de economen meenden dat het voor de toekomst van het land van het grootste belang was, maar waarmee je niets tastbaars produceerde. Geen militair materieel, indrukwekkende gebouwen of grootse publieke werken, maar uitsluitend regels computercode en een eindeloze reeks diensten om deze nieuwe generatie gemak te bieden.

De verweende kinderen die nu met ernstige gezichten over het Rode Plein oprukten leefden niet uit liefde voor hun land maar uit liefde voor zichzelf. Ze spraken nooit over de liefde voor Moedertje Rus-

land, maar zeurden onophoudelijk over hun individuele rechten en de westerse luxe die hun ontzegd werden. Maar nu veranderde de toon van het gesprek. In steeds brutalere bewoordingen afficheerden ze zich als de toekomst van Rusland en wilden ze hem naar het verleden verbannen.

Kroepin zag in zijn ooghoek een reeks doffe flitsen en wachtte op de plotselinge misselijkheid die altijd meteen volgde. Verder deed hij niets. Het duurde nog even voordat hij getroffen werd door verwardheid en een intense hoofdpijn. Ditmaal zou die echter korter duren dan bij de laatste aanval. Zo ging het altijd.

In een protestactie die een paar jaar geleden nog ondenkbaar was geweest, verspreidden de demonstranten zich onder aan de toren waarin hij verschanst zat. Hij deed niets, behalve door de beregende ruit naar hen kijken.

Zijn ondergeschikten hadden steeds grotere bedenkingen om tegen de politieke oppositie op te treden, die weliswaar verdeeld was, maar ook steeds groter in getal. In plaats van de tegenstanders te vermorzelen, vertrouwden ze erop dat de staatsmedia hen belachelijk zouden maken of hun bestaan simpelweg zouden ontkennen. Elke openlijke reactie kon een tegenstroom tot gevolg hebben die wel eens onbeheersbaar kon worden, zo waarschuwden ze. Het getij dat lange tijd alleen door zijn zwaartekracht was opgekomen en weer was gedaald, kon hem nu overspoelen, zoals het ook Hoessein, Khaddafi en anderen had overspoeld.

Het nauwelijks merkbare verlies van het evenwicht kondigde zich zelfs sneller aan dan Kroepin had verwacht, zodat hij gedwongen was zich van de verontrustende taferelen achter de beregende vensterruit af te wenden. Nu zou de barstende koppijn volgen, eerst als een bijna onmerkbaar geklop, dat steeds sterker werd, totdat het nauwelijks nog te verdragen was. Uiteindelijk volgde de verwardheid. Die was het allerergste, want voor een man in zijn positie kon zelfs een kort moment van concentratieverlies dodelijk zijn.

Hij liet zich voorzichtig op een simpele kantoorstool achter een nog simpeler bureau zakken. Het kantoortje lag in een onbewoonde uithoek van het Kremlin, die sinds het Sovjettijdperk nog niet was gerenoveerd. De wandklok was jaren geleden al stil blijven staan, maar de cijfers op zijn telefoon waren duidelijk genoeg. 11:59.

Hij haalde een map uit een stapel aan de bureaurand en verwijderde het lint dat eromheen zat. Wat er in de map zat, ontbeerde elke betekenis, maar was nuttig om de scheuren te verbergen in de façade die hij in de loop der jaren had weten op te bouwen.

Nog geen minuut later werd er op de deur geklopt. Stiptheid bij anderen was tot zijn grote genoegen altijd een element geweest van zijn bijna volledige almacht binnen de Russische grenzen.

‘Binnen.’

De man die het kantoor betrad hinkte een beetje, zodat hij ouder leek dan de zestig jaar die hij in werkelijkheid telde. Een vriendelijke oogopslag en iets te lang grijs haar duiden in Kroepins optiek op zwakheid, maar in dit geval verwezen ze naar een verborgen wijsheid waarbij hij zich vreemd genoeg slecht op zijn gemak voelde.

Hij keek op van de map en richtte zijn blik op zijn lijfarts, waarbij hij erop lette zijn ogen niet toe te knijpen om hem scherp te kunnen zien. Hij kwam meestal langs voor een routinecontrole of simpele klachten. Die werden nooit aan de media gemeld, tenzij het om een verwonding ging die zijn imago kon verbeteren, maar ze werden evenmin geheimgehouden.

Vandaag was het anders.

Eduard Fedkin was nog nooit naar deze uithoek van het Kremlin geroepen en was uiteraard verrast dat hij de Russische leider hier aantrof. Misschien wipte hij daarom steeds van de ene op de andere voet. Of misschien was er nog meer aan de hand.

‘Wat hebt u te melden, dokter?’

‘Onze onderzoeken, meneer de president...’ De man aarzelde, maar kon geen weerstand bieden aan Kroepins dwingende blik. ‘Er is een afwijking in uw hersenen gevonden.’

Opeens schoot de adrenaline door Kroepin heen, zodat de toch al verergerende hoofdpijn nog ondraaglijker werd. Zijn gezicht verried echter niets.

‘Wat voor afwijking?’

‘Een tumor.’

‘En?’

‘Waarschijnlijk is die de oorzaak van de symptomen waar u last van hebt.’

Kroepin deed zijn best geen enkele emotie in zijn stem te laten doorklinken. ‘Is het kanker?’

‘We hebben alleen voorlopige onderzoeken uitgevoerd, waarmee we dat niet konden vaststellen.’

Op aandringen van Kroepin was het onderzoek bij hem thuis uitgevoerd en was er alleen apparatuur gebruikt die in het diepste geheim het huis in en uit gebracht kon worden.

‘U hebt zich vast wel een mening gevormd.’

‘Omdat u geen andere klachten dan wazig zien en gematigde hoofdpijn hebt, hoop ik dat het om een goedaardige, langzaam groeiende tumor gaat,’ zei Fedkin, zijn woorden zorgvuldig kiezend.

Kroepin was niet helemaal eerlijk geweest over de ernst van zijn hoofdpijn en had niet laten weten dat hij na een aanval altijd in de war raakte. Fedkin was een van de beste artsen van het land, maar een loyalist kon je hem niet echt noemen. Voor zover de Russische inlichtingendiensten konden vaststellen, was hij eigenlijk niet in politiek geïnteresseerd en behoorde hij tot de vele Russische intellectuelen die zich niet met dergelijke onbeduidende zaken wilden inlaten. Toch moest informatie zorgvuldig worden nagetrokken.

‘Uiteraard zullen we nog grondiger onderzoek moeten doen, meeneer, en wel zo snel mogelijk.’

‘Het lijkt me geen reden om hysterisch te worden,’ zei Kroepin kalmer dan hij zich voelde. ‘Ik zal mijn assistent vragen om een geschikt tijdstip in mijn agenda te zoeken.’

Fedkin bleef nog even staan en keek Kroepin aan alsof hij zich afvroeg of hij met hem in discussie moest gaan. Daarna draaide hij zich om, liep de kamer uit en sloot de deur achter zich.

Zodra hij de klik van het slot hoorde, liet Kroepin zich met zijn hoofd in zijn handen over het bureau heen zakken, terwijl hij probeerde zijn plotselinge misselijkheid te bedwingen. Buiten klonk opeens zo’n luid gejuich dat de muren ervan trilden, en dat bracht hem terug bij de demonstranten die de straten van Moskou verstopten. Zeker, het waren vijanden, maar niet zijn gevaarlijkste. Die eer ging naar de mannen die het dichtst bij hem stonden. De mannen die zijn leeftijd kenden en zich stilletjes voorbereidden op wat komen ging.

Hij probeerde zich te concentreren en de kracht, de kwetsbaarheden en de ambities in te schatten van de intimi die mogelijk tegen

hem in het geweer konden komen. Dat was zijn grootste gave. Niet economie of geopolitiek en zelfs niet militaire strategie. Nee, hij heerste over het grootste land ter wereld omdat hij er evenals vele voorgangers bedreven in was om vijanden – zowel externe als interne – uit hun evenwicht te brengen. Hij verspreidde informatie en desinformatie, vleide en dreigde, beloonde en strafte, en dat was allemaal bedoeld om een web te creëren waarin iedereen die ermee in contact kwam verstrikt raakte. Doeltreffend, maar ook buitengewoon lastig om te onderhouden. Zonder voortdurende aandacht zou het binnen de kortste keren ineenstorten.

Weer klonk buiten gejuich, ditmaal gevolgd door de elektronisch versterkte stem van Roman Pasternak.

*‘Waarom zijn we hier?’*

Kroepin begreep het niet meer. Pasternak had het uitschot dat achter hem aan liep dus niet alleen het Rode Plein op geleid, maar stond nu blijkbaar ook nog op het punt een toespraak te houden. Vijf jaar geleden zou dat nog een bespottelijk idee zijn geweest. Maar niemand kon de tijd stilzetten, evenmin als de veranderingen die ermee gepaard gingen.

Hij stond op, maar liet zich meteen weer in zijn stoel terugzakken. Nee, Pasternak was weliswaar een bedreiging, maar er was niet echt haast bij. Er was nog tijd genoeg om met hem af te rekenen.

*‘Rusland strompelt van de ene naar de andere recessie, volledig afhankelijk van de waarde van de delfstoffen die we uit de grond halen. Onze leraren en andere werknemers krijgen geen salaris. Onze infrastructuur stort in...’*

Met een potlood begon Kroepin een lijst op te stellen die hij een paar maanden geleden nog nutteloos had gevonden. De eerste naam die hij opschreef, was die van Boris Oetkin, zijn premier.

Hij was relatief jong, technologisch onderlegd en in staat om contact te leggen met de generatie die Kroepin op een afstandje hield. Als ervaren politicus veinsde hij loyaal te zijn, maar hij wist zich altijd in het midden te positioneren, als brug tussen de ijzeren vuist van Kroepins regering en de anarchie van de man buiten op straat die nu in zijn megafoon stond te schreeuwen.

*‘We hebben een gemotiveerde, goed opgeleide bevolking, maar wat doen we? Op welke uitvindingen kunnen we bogen? Innovatie is de*

*toekomst, maar het enige wat wij kunnen is ons land van zijn rijkdom beroven en het voor een appel en een ei aan welvarender landen uitverkopen.'*

Grisha Azarov. De moordenaar die ooit zo effectief voor hem had gewerkt. Hij had afscheid genomen van de macht en rijkdom die Kroepin hem had gegeven en leidde nu een anoniem leven in Midden-Amerika. Op zich geen bedreiging, maar onvoorstelbaar gevaarlijk als anderen daar nieuwe agenten zouden rekruteren.

*'Maxim Kroepin is de rijkste man ter wereld en bevoordeelt zijn vriendjes met allerlei gunsten, terwijl wij met zijn allen creperen.'*

Tarben Tsjkalov. Hij was de machtigste van de oligarchen, een man die te oud was en te veel internationale belangen had om nog bang te zijn voor Kroepin. Hij was slechts op zoek naar stabiliteit en zou iedereen steunen die daarvoor kon zorgen.

*'Vijf procent van onze economie wordt besteed aan defensie. Waarvoor? Expansie? Onze avonturen op de Krim en in Oekraïne hebben miljarden roebels gekost, en nu gaan we gebukt onder het juk van internationale sancties. Bescherming tegen invasies?'* Pasternaks versterkte lach ging deels verloren in resonanties. *'Wie zou dit land willen?'*

Kroepin liet zijn potlood uit zijn gevoelloze vingers vallen. Hij herkende de woede die in hem oprees maar al te goed, maar dat was niet alles. Er school nog iets achter, iets onbekends. Angst.

*'De president misleidt onze ouderen met nationalisme en herinneringen aan de Sovjetglorie, maar die tijd is voorgoed voorbij. En dat is maar goed ook.'*

Kroepin realiseerde zich dat hij vergeten was de naam van zijn meeste geduchte tegenstander te noteren: tijd. Wat betekende die afwijking in zijn hersenen voor hem? Zou hij langzaam in dementie en waanzin wegglijden? Waren er invasieve medische ingrepen nodig, zodat hij uiteindelijk slechts een schim was van de man die hij nu was? Zou hij weggroten, terwijl de zwakkelingen om hem heen zich zo posteerden dat ze als eerste een mes in zijn rug konden steken?

Hij dacht aan de onbeduidende demonstranten op het plein, aan de jeugd en vitaliteit die ze zo vanzelfsprekend uitstraalden. Aan de miljoenen mensen die hun duistere leven gewoon zouden voortzetten, terwijl het leven uit hem weggleed. Aan een wereld die niet meer



bang voor hem was en door dat hernieuwde zelfvertrouwen gesterkt zou worden.

*‘Rusland heeft een geschiedenis om trots op te zijn, maar we kunnen niet langer met de rest van de wereld op gespannen voet blijven staan...’*

Zijn hoofdpijn was nog verergerd; zo hevig had hij het nog nooit meegemaakt.

*‘We moeten onze plek in de wereldorde innemen en niet onszelf verliezen in de fantasie van een oude man over de wereldheerschappij.’*

‘Hou op!’ schreeuwde Kroepin opeens, en hij hoorde tot zijn schrik hoe zijn stem door de muren in het krappe vertrek werd opgeslokt. Hij sprong op en schreeuwde nogmaals, de telefoon op het bureau grijpend. ‘Hou op!’



## Ten oosten van Manassas, Virginia Verenigde Staten

Mitch Rapp hield zijn pas in totdat Scott Coleman uiteindelijk zo'n drie meter voor hem liep.

Ze renden over een zigzaggend onverhard bergpad omhoog, westelijk van de berg waarop hij zijn huis had gebouwd. Aangezien de middag al gevorderd was, liepen ze in de volle zon. Het was ruim dertig graden en enorm benauwd, zodat Rapps hele lijf bezweet was en er vochtplekken in zijn shirt verschenen.

Coleman leek daarentegen net uit een zwembad geklommen. Het zweet gutste in straaltjes van zijn lichaam en het modderspoor dat hij achterliet was vast en zeker zelfs vanuit de ruimte zichtbaar. Hij haalde onregelmatig en piepend adem, zodat het klonk alsof hij het volgende slachtoffer in een horrorfilm zou worden. Positiever was dat hij een strak tempo aanhield en niet over de wortels en losse stenen onder zijn voeten struikelde.

Op driekwart van de route naar de top van de berg presteerde hij min of meer zoals je onder zulke omstandigheden van hem mocht verwachten. Maar Rapp nam daar geen genoegen mee. Het werd tijd om te kijken wat de voormalige marine-SEAL werkelijk in zijn mars had.

Hij passeerde Coleman aan de linkerkant, een paar lage takken opzijduwend, en rende een paar meter voor hem uit verder over het pad. Nadat hij ongeveer een minuut het tempo van zijn oude vriend

had aangehouden, versnelde hij geleidelijk. Achter hem versnelden de voetstappen als vanzelf, zoals altijd.

Coleman had net ruim een jaar aan zijn herstel gewerkt na een confrontatie met Grisha Azarov, een onvoorstelbaar sterke opponent die voor de Russische president werkte. Azarov had uiteindelijk afscheid genomen van zijn land en werkgever, maar helaas pas nadat hij Coleman een vernielde schouder, een afgebroken mes in zijn ribben en verscheidene schotwonden had bezorgd. Alleen al door het bloedverlies zou iemand die half zo oud was als hij het leven hebben gelaten, maar het was de voormalige SEAL tegen alle verwachtingen in gelukt om weer op te krabbelen.

Dat was nog het gemakkelijkste van alles gebleken. Toen hij eindelijk uit bed was gehesen, had het hem bijna een maand gekost om weer te leren lopen. En dan was er nog het mentale aspect. Het was voor hem een zware klap geweest om in plaats van sterker, harder en sneller dan iedereen in zijn buurt te zijn, ineens een invalide te zijn die een scootmobiel nodig had om naar de supermarkt te gaan. Erger nog was dat hij in het reine moest zien te komen met het feit dat Azarov gewoon dwars door hem heen gerost was. Coleman probeerde nog steeds wanhopig het zelfvertrouwen terug te winnen waarop hij altijd in ruime mate had kunnen bogen.

Het was daarom een verrassing geweest – van het zeldzame goede soort – dat hij op een dag bij Rapp voor de deur had gestaan om een eindje te gaan hardlopen. Het deed Rapp goed om weer iets van zijn oude branie terug te zien. Hij was heel lang Rapps back-up geweest en het viel niet te ontkennen dat het jaar waarin hij geen beroep op hem had kunnen doen beter had kunnen verlopen. In deze business was je nooit beter dan de mensen met wie je je omringde.

Rapp keek op de hartslagmeter om zijn pols. Honderdvijfzestig – een fors, maar comfortabel tempo dat hij circa drie uur lang kon volhouden voordat hij de man met de hamer tegenkwam. Achter hem klonk Colemans ademhaling steeds moeizamer en zijn voetstappen werden steeds onregelmatiger. Doordat zijn dijspieren het begonnen op te geven, struikelde hij steeds vaker en kon hij slechts met veel moeite overeind blijven. Maar hij kwam niet ten val – nog niet tenminste.

Ze waren nu boven de bomen uit geklommen en Rapp voerde het tempo nog wat op nu de top in zicht kwam. Coleman struikelde en

raakte met zijn ene hand de grond, maar zonder vaart te verliezen lukte het hem zijn evenwicht te hervinden. Hij rende nu puur op vastberadenheid en trots, maar dat was niet erg. Van allebei bezat hij meer dan voldoende.

Rapps meter gaf honderdeenenzeventig slagen per minuut aan.

Coleman ademde nu piepend; het klonk als een verontrustend gefluit diep in zijn borst. Er zat iets in zijn keel en hij hapte naar adem, zodat Rapp even aarzelde. Opeens trok hij een sprint. Als zijn oude vriend dood neer zou vallen, kon dat beter nu dan in Afghanistan of Syrië gebeuren, waar op hem werd gerekend.

Rapp vertraagde zijn pas weer toen hij de top van de berg bereikte en speurde met toegeknepen ogen het golvende groene tapijt af. In het oosten zag hij een glanzende stip – dat was zijn huis, omringd door een paar andere huizen op even ruim bemeten percelen. Zijn stinkend rijke broer had het hele buurtje opgekocht en de onbebouwde percelen voor een dollar aan Rapps collega's verkocht, zodat zijn oudere broer altijd loyale scherpschutters om zich heen zou hebben.

Ten zuiden van Rapps toegangshek stond een modern houten huis met kogelvrij glas dat bijna afgebouwd was. Maar of de eigenaar ervan de laatste honderd meter van zijn hardloopexercitie zou overleven en er ooit weer in zou terugkeren, stond nog te bezien.

Gelukkig duurde het niet lang voordat de vraag werd beantwoord. Coleman bereikte de top van de heuvel, strompelde naar Rapp toe en zakte op de stenige grond ineen. Het lukte hem om op handen en voeten omhoog te komen, maar hij stond niet op. Met zijn hoofd omhoog probeerde hij uit alle macht zijn braakneigingen te bedwingen. Na ongeveer een minuut had hij zijn ademhaling weer zover onder controle dat hij één woord kon uitbrengen.

‘Tijd?’

Rapp keek op zijn horloge. ‘Eén uur, zestien minuten, drieëndertig seconden. Als je nog wat beter je best doet, kom je misschien in aanmerking voor de Olympische Spelen voor bejaarden.’

In werkelijkheid had een derde van de SEALS in actieve dienst hun tempo tijdens de beklimming nooit kunnen bijhouden. Niet slecht voor een oude zeerot die volgens de artsen de rest van zijn leven een wandelstok nodig had.

Coleman slaagde erin zijn ene hand van de grond te krijgen en stak zijn middelvinger op. ‘Wat is jouw beste tijd?’

Rapp overwoog de waarheid te vertellen, maar verwierp het idee meteen weer. Het was nauwelijks voor te stellen hoe hard Coleman aan zijn herstel had gewerkt en hoeveel vooruitgang hij had geboekt. Het gaf geen pas hem te ontmoedigen.

‘Eén elf veertig.’

‘Welke tijd zou Azarov hebben gehaald?’

‘Hoe moet ik dat weten?’

‘Neem me niet in de maling, Mitch. Je hebt met hem samengewerkt.’

Rapp had Azarov gerekruteerd om hem te helpen bij een operatie waarin hij Colemans mannen niet wilde betrekken. De *ex-SEAL* begreep waarom Rapp gebruik had gemaakt van de mannen die hem bijna hadden vermoord – het was een volstrekt illegale actie geweest, waarmee hij de mannen die hem jarenlang trouw waren gebleven niet in problemen wilde brengen. Maar dat maakte Coleman niet minder strijdbaar.

‘Het enige wat hij tegenwoordig doet, is bier drinken aan zijn zwembad en met zijn vriendin surfen.’

Coleman kwam moeizaam overeind. ‘Oké, Mitch. Als je me dat niet wilt vertellen, kun je in elk geval stoppen met liegen over je beste persoonlijke tijd.’

‘Oké. Eén uur vier minuten precies.’

‘Shit,’ zei Coleman terwijl hij zich op een grote steen liet zakken en over de omgeving uitkeek. ‘Zo snel als vroeger word ik nooit meer. Te oud en te krakkemikkig.’

‘Vechten draait niet alleen om heuvels op rennen, Scott. Dat weet jij ook. Ik maak me grotere zorgen om je hoofd.’

Coleman knikte, zonder zijn blik van de horizon af te wenden. ‘Het afgelopen jaar heb ik veel tijd gehad om na te denken. Misschien te veel.’

‘En?’

‘Ik ben niet bang, mocht je je dat afvragen. Als je tijd gekomen is, moet je verder niet zeuren. En ik heb me verzoend met wat Azarov mij heeft geflikt. Hij was een jonge vent die onder de pep zat. Een atleet op olympisch niveau die van het verrassingseffect kon profite-

ren.’ Rond zijn mondhoeken speelde een nauwelijks zichtbaar lachje. ‘En hij heeft jou bijna ook uitgeschakeld.’

Daar was geen woord aan gelogen. Rapp had zijn gevecht tegen de Rus gewonnen, maar die overwinning was erin geëindigd dat hij met zijn haren in de fik letterlijk van een booreiland werd geblazen. Als hij nog meer van zulke overwinningen behaalde, kon hem dat fataal worden.

‘Het wordt donker, Scott. En bij de afdaling wil ik het kalm aan doen. Ik heb last van mijn knie.’

Coleman grijnsde om deze overduidelijke leugen.

En dat was nog iets wat onvervangbaar was als hij besloot niet in actieve dienst terug te keren. Ze wisten altijd wat de ander dacht en konden op elkaars acties anticiperen. Ze waren samen opgegroeid in dit metier en hadden zo’n sterke band dat Rapp eraan twijfelde dat hij die ook met een ander ooit zou kunnen opbouwen.

‘Ik ben tevreden met mijn huidige situatie,’ zei Coleman, naar hem opkijkend. ‘De vraag is of dat voor jou ook geldt. Het kan niet de bedoeling zijn dat jij je zorgen blijft maken dat ik jou niet genoeg kan ondersteunen.’

Rapps telefoon ging en hij haalde die uit een zakje aan de achterkant van zijn shirt. Claudia.

‘Zeg het eens,’ zei hij.

‘Hoe is het met Scott? Je hebt hem toch geen pijn gedaan?’

Claudia Gould was sinds kort niet meer alleen de vrouw met wie hij samenleefde, maar ook de logistiek coördinator voor Colemans bedrijf. Haar overleden echtgenoot was een van de meest gerenommeerde aannemers ter wereld geweest voordat Stan Hurley hem had gekeeld. Geen ideale start voor een relatie, maar het leek zowel voor hem als voor Coleman toch werkbaar te zijn. Ze had Rapp geholpen om eindelijk eens een enigszins normaal leven op te bouwen en ze had SEAL Demolition and Salvage draaiende gehouden terwijl Coleman de hele dag met personal trainers en fysiotherapeuten in de weer was.

‘Hij zit hier naast me.’

‘Rechtop en zonder ondersteuning?’

‘Zeg tegen haar dat het goed met je gaat,’ zei Rapp, die ondertussen de telefoon naar hem uitstak.

‘Op de top haalde ik hem bijna in, Claudia! Laat je niks wijsmaken door die man.’

Rapp trok een frons en hield de telefoon weer aan zijn oor. ‘Zie je wel?’

‘Is hij fit genoeg om weer aan de slag te gaan?’

‘Ik denk dat hij er klaar voor is om de leiding op zich te nemen. Zowel operationeel als logistiek.’

Ze schakelde over op Frans, zoals ze altijd deed als ze geïrriteerd was. ‘Je kunt wensen wat je wilt, Mitch, maar hij gaat me niet ontslaan. Ik heb nu de leiding over dat onderdeel van het bedrijf. En dat is voor ons ook gunstig, want het betaalt veel beter dan de CIA.’

Dit gevecht kon hij niet winnen, wist hij. Claudia had de druk voor Coleman flink verminderd en hij voelde er absoluut niets voor om zich weer met detailzaken bezig te houden. Daar kwam bij dat zij er beter in was, wat Coleman volmondig erkende. Het probleem voor Rapp was dat hij eraan moest wennen dat hij de vrouw met wie hij sliep nu aan de lijn kreeg als een missie in het honderd liep. De grenzen tussen hun persoonlijke en zakelijke relatie waren complex en nog altijd variabel.

‘Dit is niet het moment om daarover te praten, Claudia. Scott en ik beginnen nu aan de afdaling, maar het kan een tijdje duren. Geef Anna maar vast wat te eten als ze honger heeft. Wij kunnen samen eten als ik terug ben.’

‘Nou, je gaat helemaal niet naar beneden en we eten ook niet samen. Kijk maar naar het noorden.’

Hij draaide zich om en tuurde naar de horizon. Het duurde een paar seconden voordat hij een stipje boven de bergen zag.

‘Er is een laptop aan boord met een volledige briefing. Zul je voorzichtig zijn?’

Ze verbrak de verbinding en hij stopte de telefoon weg voordat hij naar de naderende helikopter wees. ‘Hoe zit het nou, Scott? Ben je terug of niet?’